

Forslag

til

Lov om ændring af lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v., af lov om indkomst- og formueskat til staten og af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

(Straffebestemmelser vedrørende skattesvig, tillægsskat m. v.).

Fremsat den 19. oktober 1971 af *finansministeren*.

§ 1.

I lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 439 af 21. september 1971, foretages følgende ændringer:

1. Lovens titel affattes således: „Skattekontrollov.“.

2. § 5 ophæves.

3. § 7, stk. 1, *litra a*, affattes således:

„a. Enhver, der i det foregående år i sin virksomhed har udbetalt eller godskrevet lønning, gratiale, provision o. lign., skal oplyse størrelsen af de indtjente beløb, modtagerens navn og bopæl samt give eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren. Pligten omfatter også beløb, der ydes som godtgørelse for afholdte udgifter, f. eks. godtgørelse for rejser og repræsentation, medmindre beløbet falder ind under § 5 d i lov om indkomst- og formueskat til staten. Oplysningen skal omfatte det samlede beløb, der er indtjent af den enkelte modtager. Er det samlede beløb under 100 kr. årlig, skal oplysning ikke gives. Udbetales lønnen m. v. gennem mellemmand, påhviler pligten dog denne, hvis arbejdsgiveren er ude af stand til at give oplysning om mod-

Finansmin. Skd. j. nr. IV. 10-25/1971.

tagerens indtjening. Arbejdsgiveren, eventuelt mellemmanden, skal ved antagelsen af medhjælp afkræve denne oplysning om navn og nøjagtig adresse.“.

4. § 7, stk. 1, *litra b*, 3. og 4. pkt. affattes således:

„Oplysningen skal omfatte den samlede indtjening hos den enkelte modtager. Er beløbet under 100 kr. årlig, skal oplysning ikke gives. Reglerne i *litra a*), 5. og 6. pkt. finder tilsvarende anvendelse.“

5. § 7, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

„Stk. 2. Når de oplysninger, der skal gives efter stk. 1, vedrører A-indkomst, skal der også gives oplysning om størrelsen af den indeholdte A-skat.“

Stk. 3. Finansministeren kan give nærmere regler om afgivelsen af oplysninger efter stk. 1 og 2. For ydelser, der udbetales efter indtjeningsperiodens udløb, kan finansministeren give særlige regler om, i hvilket år oplysningerne skal gives.“

6. § 10, stk. 2, ophæves.

7. § 11, stk. 2, ophæves.

8. *Afsnit III* affattes således:

F. t. l. vedr. selvangivelsen af indkomst og formue m. v.

„Afsnit III.

§ 13. Den, der med forsæt til at undrage det offentlige skat, afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved afgørelse af, om en person er undergivet skattepligt, eller til brug ved afgørelse af skatteansættelse eller skatteberegning, straffes for skattesvig med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Begås handlingen af grov uagtsomhed er straffen bøde eller under skærpende omstændigheder hæfte.

§ 14. Med samme straf som anført i § 13 straffes den, der forsætligt eller af grov uagtsomhed afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved kontrollen med skatteligningen.

Stk. 2. Den, der uden at forholdet omfattes af stk. 1, forsætligt eller af grov uagtsomhed undlader rettidigt at opfylde en pligt, der påhviler ham i medfør af § 6, stk. 1, § 7, § 8 A-8 F, § 10 eller § 11, straffes med bøde.

§ 15. Den, der uden at forholdet omfattes af § 16, med forsæt til at undgå skatteansættelse, undlader at indgive selvangivelse, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

§ 16. Den, hvis indkomst eller formue ved den endelige ansættelse er ansat skønsmæssigt efter § 1, stk. 2, § 2, stk. 2, eller § 3, stk. 3, til et for lavt beløb, og som, efter at ansættelsen har været bekendtgjort efter reglerne i § 30, stk. 2, i lov om indkomst- og formueskat til staten, har undladt inden 4 uger fra bekendtgørelsen at underrette ligningsmyndighederne herom, straffes med bøde.

Stk. 2. Er det i stk. 1 nævnte forhold begået med forsæt til at unddrage det offentlige skat, kan straffen stige til hæfte eller fængsel indtil 2 år.

§ 17. Med bøde eller hæfte straffes den, der undlader at føre regnskab, som det efter bestemmelse af finansministeren i medfør af § 3, stk. 1, påhviler ham at føre, eller som gør sig skyldig i grove uordener med hensyn til førelsen af sådant regnskab eller ved den i § 3, stk. 4, foreskrevne opbevaring af dette regnskab med tilhørende bilag.

8 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

§ 18. Har nogen på en virksomheds vegne til brug ved afgørelse af, om virksomheden er undergivet skattepligt, eller til brug ved afgørelse af skatteansættelse eller skatteberegning for virksomheden overtrådt § 13, kan der pålægges virksomhedens ejer bødeansvar, selvom overtrædelsen ikke kan tilregnes ham som forsætlig eller uagtsom. Er virksomheden et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan der under tilsvarende betingelser pålægges selskabet som sådant bødeansvar. Der fastsættes ikke forvandlingsstraf.

§ 19. Sager angående overtrædelse af §§ 13-17 behandles som politisager. De retsmidler, som er nævnt i kapitel 68, 69, 71 og 72 i lov om rettens pleje, anvendes i samme omfang som i sager, som det efter de almindelige regler i lov om rettens pleje tilkommer statsadvokaten at forfølge.

§ 20. Skønner ligningsrådet, at en overtrædelse ikke vil medføre højere straf end bøde, kan finansministeren eller den, han bemyndiger dertil, tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt han erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen i retsplejeloven om indholdet af anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

§ 21. Har en person overtrådt §§ 13, 15 eller 16 eller borgerlig straffelovs § 00, og er strafansvaret forældet efter reglerne i sidstnævnte lovs §§ 93 og 94, påhviler det ham at betale en tillægsskat svarende til skatten af den udeholdte indtægt eller formue, medmindre overtrædelsen alene består i medvirken til en andens skatteunddragelse. § 43, stk. 5, 6 og 7, i lov om indkomst- og formueskat til staten finder tilsvarende anvendelse.

§ 22. Politiet yder skattemyndighederne bistand efter regler, der fastsættes efter for-

handling mellem finansministeren og justitsministeren.

§ 23. Af bøder efter §§ 13, 15 og 16 tilfalder der vedkommende kommune og amtskommune andele fastsat efter forholdet imellem de skattebeløb, som det strafbare forhold vedrører.

Stk. 2. Finansministeren fastsætter nærmere regler for opkrævningen og inddrivelsen af disse bøder.“

§ 2.

I lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 396 af 28. juli 1969, som ændret senest ved lov nr. 520 af 28 november 1969, ophæves § 32.

§ 3.

I lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 544 af 10. december 1969 (ligningsloven), affattes § 43 således:

„**§ 43.** Har en person, der er afgået ved døden, betalt for lidt i skat, påhviler det hans dødsbo eller arvinger at betale det skyldige beløb.

Stk. 2. Har afdøde overtrådt borgerlig straffelovs § 00 eller §§ 13, 15 eller 16 i skattekontrolloven, uden at der forinden dødsfaldet er fastsat nogen straf for forholdet, påhviler der tillige dødsboet eller arvingerne en tillægsskat svarende til skatten af den udeholdte indtægt eller formue.

Stk. 3. Er en straf for et af de forhold, der er nævnt i stk. 2, ikke fuldbyrdet ved den pågældendes død, fastsættes der i stedet for straffen en tillægsskat efter reglerne i stk. 2. Er der alene tale om bødestraf, kan tillægsskatten dog ikke overstige det fastsatte bødebeløb.

Stk. 4. Er en straf for et af de forhold, der er nævnt i stk. 2, delvis fuldbyrdet ved den pågældendes død, nedsættes tillægsskatten forholdsmæssigt. Er der alene tale om bødestraf, må tillægsskatten sammenlagt med det af afdøde betalte bødebeløb ikke overstige hverken skatten af den udeholdte indtægt og formue eller den fastsatte bøde.

Stk. 5. Såfremt dødsboet eller arvingerne ikke anerkender et krav om tillægsskat, afgøres spørgsmålet under en sag i strafferetsplejens former. Skattemyndighederne kan fastsætte en frist for antagelse af forligstilbud.

Stk. 6. Ligningsrådet kan, når særlige grunde taler derfor, helt eller delvis fritage for tillægsskat.

Stk. 7. Efterbetaling og tillægsskat efter stk. 1-3 kan inddrives ved udpantning og omfattes ikke af et i dødsboet udstedt proklama. Arvingerne hæfter solidarisk i det omfang, hvori de har modtaget arv eller arveforskud, den efterlevende ægtefælle tillige i det omfang, hvori han har modtaget boslod. Hans bodel eller særeje hæfter ikke.

Stk. 8. Skifteretten, eksekutor eller de privat skiftende arvinger skal efter skattemyndighedens anmodning give alle oplysninger af betydning for undersøgelsen af, om afdøde har været for lavt skatteansat. Hos privat skiftende arvinger kan oplysningerne fremtvinges ved pålæg af daglige bøder, der fastsættes af finansministeren eller den, han bemyndiger dertil. Skønner skattemyndigheden, at krav om efterbetaling eller tillægsskat kan fremsættes, skal der gives boet underretning herom, inden udløbet af den frist, som er fastsat i kildeskattelovens § 14, stk. 6, 1. og 2. pkt. Hvis skattemyndigheden inden dette tidspunkt har søgt sagen oplyst hos skifteretten, eksekutor eller de privat skiftende arvinger, skal boet dog blot inden 2 måneder efter modtagelsen af de ønskede oplysninger underrettes om, at der vil blive rejst krav om efterbetaling eller tillægsskat. Forinden udløbet af de fornævnte frister må boets behandling ikke afsluttes, medmindre der for statskassens vedkommende foreligger erklæring om, at sådanne krav ikke vil blive fremsat. Foretager skattemyndigheden ikke rettidig anmeldelse, bortfalder arvingernes solidariske ansvar.

Stk. 9. Skifteretten skal endvidere gøre skattemyndigheden bekendt med indholdet af opgørelserne efter arvelovens § 13, hvis bobeholdningen udgør mindst 50.000 kr.“

§ 4.

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 1972, jfr. dog stk. 2-6.

Stk. 2. § 1, nr. 3-5, gælder for lønninger m. v. der udbetales eller godskrives den 1. januar 1972 eller senere, samt A-skat der indeholdes heri.

Stk. 3. Skattekontrollovens § 19, som affattet ved § 1, nr. 8, anvendes, når tiltale rejses den 1. januar 1972 eller senere.

Stk. 4. Skattekontrollovens § 21, som affattet ved § 1, nr. 8, gælder også, hvor strafansvar for overtrædelse af § 13 i den hidtil gældende kontrollov er forældet efter straffelovens §§ 93 og 94.

Stk. 5. Skattekontrollovens § 23, som affattet ved § 1, nr. 8, gælder for bøder, der fastsættes den 1. januar 1972 eller senere.

Stk. 6. § 3 anvendes, når dødsfaldet er sket den 1. januar 1972 eller senere.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Bestemmelserne i kontrollovens afsnit III om straf for skattesvig har i det væsentlige været uforandret siden lovens gennemførelse i 1946 og er derfor på flere punkter ikke længere tidssvarende.

Det er således regeringens opfattelse, at der bør ske en skærpelse af sanktionerne overfor skattesvig, herunder en øget anvendelse af frihedsstraf overfor grov skattesvig.

Endvidere har der fra justitsministeriets side været rettet kritik mod flere af de gældende bestemmelser, som ikke er i overensstemmelse med den praksis, der har udviklet sig med hensyn til formuleringen af straffebestemmelserne m. v. i særlovgivningen. Justitsministeriet har også ønsket ændring af reglerne om forældelse af strafansvaret for overtrædelse af skattelovgivning samt ændring af de gældende regler i kontrollovens § 5 og statskattelovens § 43 om, at der i visse tilfælde, hvor skatteyderne ikke har indgivet selvangivelse, eller hvor skatteunddragelser først opdages efter skatteyderens død, svares et tillæg svarende til skatten af den udeholdte indtægt eller formue.

Disse problemer har været nærmere behandlet i en arbejdsgruppe, bestående af repræsentanter for justitsministeriet, finansministeriet og statens ligningsdirektorat. Nærværende lovforslag bygger på de af denne arbejdsgruppe udarbejdede forslag.

Som følge af ønsket om øget anvendelse af frihedsstraf for grov skattesvig er det regeringens hensigt at foreslå straffeloven ændret, således at der i denne indføres en bestemmelse herom. Endvidere vil straffelovens forældelsesbestemmelse blive foreslået ændret. Dette forslag afventer afslutningen af en række forhandlinger, men vil blive fremsat i november måned. Det forudsættes, at straffelovsændringen træder i kraft samtidig med nærværende lovforslag.

Efter forslaget til ændring af kontrolloven kan der pålægges aktieselskaber og lign. bødeansvar. Den hidtidige bestemmelse herom i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber er herefter overflødig og foreslås ophævet.

Kontrollovens regler om pligt til at give oplysning om udbetalt løn m. v. foreslås udvidet med en

pligt til at give oplysning om størrelsen af den A-skat, der er indeholdt i de udbetalte beløb.

I statskattelovens § 43 fastslås, at såfremt det under behandlingen af et dødsbo konstateres, at en afdød skatteyder har betalt for lidt i skat som følge af, at han har indgivet urigtige selvangivelser, skal dødsboet eller arvingerne betale et tillæg svarende til den udeholdte skat. Disse regler har været genstand for en del kritik, som på væsentlige punkter er imødekomet ved forslaget. Man har dog ikke fundet det forsvarligt helt at afskaffe det faste tillæg, men dette foreslås afløst af en tillægsskat.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Ændringen, der er af redaktionel karakter, går ud på at forenkle lovens lange titel.

Til nr. 2.

Vedrørende begrundelsen for dette forslag henvises til bemærkningerne nedenfor under nr. 8 ad § 16.

Til nr. 3, 4 og 5.

De foreslåede ændringer, der skyldes kildeskatteordningens gennemførelse, tilsigter bl. a. at klargøre, at de oplysninger, som arbejdsgivere skal tilsende skattemyndighederne til brug ved skatteligningen, skal angive den af de enkelte lønmodtagere m. fl. *indtjente løn m. v. før fradrag af A-skat*.

Oplysningspligten foreslås samtidig udvidet til at omfatte størrelsen af det beløb, som arbejdsgiveren har indeholdt i A-skat, idet denne oplysning dels har betydning som en sikkerhedsforanstaltning i forbindelse med slutopgøret, dels er af interesse for lønmodtagernes beregning af eventuelle indbetalinger i henhold til kildeskattelovens § 59. Oplysning om indeholdt A-skat meddeles nu frivilligt af en væsentlig del af arbejdsgiverne, men det må anses for ønskeligt, at den gives af alle.

Pligten til at give oplysning om indeholdt A-skat skal ifølge lovforslagets § 4, stk. 2, gælde for løn m. v., der udbetales eller godskrives den 1. januar 1972 eller senere.

Efter det foreslåede § 7, stk. 3, sker der en til-

føjelse til reglen om finansministerens bemyndigelse til at give nærmere regler om oplysningspligten. Det skyldes, at der kan være trang til særlige regler, når lønbeløb m. v. først udbetales efter indtjeningsperiodens udløb, jfr. herved kildeskattelovens § 46, stk. 2, 3. pkt.

Overtrædelse af § 7, skal efter forslaget straffes i medfør af § 14, stk. 2, jfr. § 1, nr. 8.

Til nr. 6 og 7.

Det må anses for hensigtsmæssigt at samle de ensartede straffebestemmelser i lovens §§ 10, stk. 2, og 11, stk. 2, i en ny generel straffebestemmelse omfattende disse straffebud og forskellige andre, jfr. nedenfor ad nr. 8 (§ 14).

Til nr. 8 (§ 13).

Kontrollovens § 13 omhandler den egentlige skatteunddragelse.

Bestemmelsen er i sin nuværende formulering i det væsentlige uændret siden vedtagelsen af loven af 12. juli 1946. Ændringer er foretaget i 1957, da den såkaldte „offentliggørelsesbestemmelse“ blev ophævet. Denne bestemmelse, hvorefter der i skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter, skulle ske offentliggørelse i Statstidende af den pågældendes navn, stilling og bopæl, havde i tidens løb givet anledning til kritik.

Ophævelsen var ikke begrundet i en mildere bedømmelse af skatteundragelsesforbrydelsen, men man fandt det bedre stemmende med almindelige retsplejprincipper, at skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter fandt deres afgørelse ved domstolene.

I 1964 foretoges en ændring af § 13, stk. 1, med henblik på at tydeliggøre, at personer, der ved afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger søger at undgå skatteansættelse, kan straffes efter § 13, stk. 1.

Ved den nu foreslåede formulering bliver der overensstemmelse med tilregnelseskravet i nyere skatte- og afgiftslovgivning, jfr. f. eks. kildeskattelovens § 74, stk. 2, sømandsskattelovens § 23, stk. 2, toldlovens § 123, stk. 2, og merværdiafgiftslovens § 35, stk. 3. Ændringen af tilregnelseskravet har også væsentlig betydning for den ændring af borgerlig straffelov, som justitsministeren i nær fremtid vil fremsætte forslag om.

Ved den nu foreslåede formulering har man tilstræbt en enkelt og klar beskrivelse af gerningsindholdet. I 1. stk. beskrives den forsætlige skatteunddragelse, som har fået benævnelsen *skattesvig*.

Forbrydelsen realiseres ved afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved myndighedernes afgørelse af, om en person, herunder også en

juridisk person, er undergivet skattepligt i Danmark. Formen, hvori oplysningerne gives, er uden betydning.

Skattesvig foreligger endvidere ved afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved *ansættelsen* af den skattepligtige indkomst og formue eller til brug ved *skatteberegningen*. Denne del af skattesvigsforbrydelsen vil typisk blive realiseret ved indgivelse af urigtig angivelse.

Afgivelsen af urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved fastsættelsen af de *foreløbige skattebeløb* A-skat og B-skat, er således ikke omfattet af bestemmelsen, idet sådant forhold rammes af kildeskattelovens § 75, hvor strafferammen, når der foreligger forsæt til at unddrage det offentlige skat, går op til fængsel i 2 år.

Forbrydelsen er fuldbyrdet ved selve afgivelsen af de urigtige oplysninger uden hensyn til, om de er taget i betragtning ved skattemyndighedernes afgørelse i de enkelte situationer.

Den foreslåede formulering indebærer i forhold til gældende lov en udvidelse af den personkreds, der vil kunne pådrage sig straffeansvar for skattesvig. Som bestemmelsen foreslås affattet, vil den også omfatte hustruer, der har indtægter og formue, der beskattes hos ægtefællen.

Den afløser gældende retspraksis, hvor det er statueret, at en gift kvinde, der giver sin mand urigtige oplysninger om egen indtægt til brug ved udfærdigelse af mandens selvangivelse, pådrager sig strafansvar efter kontrollovens § 14, stk. 2, uanset at ægtefællen ikke kan straffes for overtrædelse af § 13, fordi han har været i god tro, jfr. således dom afsagt af Østre Landsret den 17. november 1960, (Ugeskrift for Retsvæsen 1961, side 297).

Endvidere vil bestemmelsen omfatte personer, der optræder på andre personers vegne, typisk advokater og revisorer. Også en person, der er ansvarlig leder af en „juridisk person“, for eksempel et aktieselskab, vil kunne pådrage sig ansvar efter den foreslåede affattelse, hvis han i selskabets interesse overtræder bestemmelsen. Der kan herved henvises til en af Vestre Landsret den 17. april 1970 afsagt dom, (Ugeskrift for Retsvæsen 1970, side 659).

Den hidtil gældende strafferamme for forsætlig skatteunddragelse foreslås bibeholdt, men den i den gældende § 13, stk. 1, fastsatte betingelse for anvendelse af frihedsstraf, at sådan straf kun kan anvendes i *særlig grove tilfælde*, er udeladt. Der er herved tilsigtet en skærpelse i forhold til gældende lov.

En yderligere skærpelse agtes gennemført ved at indsætte en ny straffebestemmelse i borgerlig straffelov med en strafferamme på fængsel indtil 4 år for

skattesvig af særlig grov karakter. Et herpå sigtende lovforslag vil snarest blive fremsat af justitsministeren.

Efter gældende lov er der, såfremt en overtrædelse af § 13, stk. 1, må anses for begået af grov uagtsomhed, alene hjemmel til at idømme bødestraf. Der foreslås nu åbnet mulighed for anvendelse af frihedsstraf (hæfte) for handlinger, der begås af grov uagtsomhed, når der foreligger *skærpende omstændigheder*. Der er således i praksis forekommet skatteunddragelsessager, hvor forsæt ikke har kunnet bevises, men hvor unddragelsernes omfang og de subjektive forhold hos de ansvarlige har været af en sådan karakter, at der kunne være behov for anvendelse af frihedsstraf.

Som efter hidtil gældende lov vil overtrædelser, der alene må anses begået af simpel uagtsomhed være straffri.

Den i gældende lovs § 13, stk. 4, indeholdte bestemmelse om, at såfremt frihedsstraf idømmes for overtrædelse af § 13, stk. 1, skal der som tillægsstraf idømmes bøde indtil 5 gange den unddragne skat, er ikke medtaget i forslaget. En bestemmelse som den nævnte, hvorved det pålægges domstolene som en pligt at idømme bøde som tillægsstraf, er ikke i overensstemmelse med de synspunkter, der i nyere lovgivning har været lagt til grund ved udformningen af straffebestemmelser. Man har lagt vægt på, at domstolene får mulighed for i den enkelte sag at udmåle en sanktion, der fastsættes under hensyn til det pågældende forholds individuelle omstændigheder.

Det bør fremhæves, at der i det forhold, at den obligatoriske tillægsbøde foreslås ophævet ikke ligger nogen afstandstagen fra det synspunkt, at en økonomisk sanktion — eventuelt i form af en tillægsbøde til en frihedsstraf — typisk vil være den mest hensigtsmæssige reaktion overfor skattekriminalitet.

Afgørelsen af, om tillægsstraf af bøde skal anvendes, når der idømmes frihedsstraf for skattesvig, må fremtidig træffes af domstolene på grundlag af den almindelige bestemmelse i borgerlig straffelovs § 50, stk. 2, hvorefter „bøde kan idømmes som tillægsstraf til anden strafart, når tiltalte ved lovovertrædelsen har opnået eller tilsigtet at opnå økonomisk vinding for sig selv eller andre.“

Det forudsættes, at anklagemyndigheden regelmæssigt nedlægger påstand om tillægsbøde i medfør af straffelovens § 50, stk. 2.

Såfremt det ikke lykkes at fastholde en domspraksis af samme strengthed som den eksisterende, bør man overveje at tage straffebestemmelserne op til fornyet overvejelse.

De i den gældende lov indeholdte bestemmelser om idømmelse af bøder på indtil 3 henholdsvis 5 gange de unddragne skatter er ikke gentaget i den foreslåede formulering. Med hensyn til begrundelsen herfor henvises til bemærkningerne ovenfor om de nyere principper for udformningen af straffebestemmelser.

Den foreslåede formulering af straffebestemmelsen for skattesvig, der omfatter en videre personkreds end den gældende bestemmelse, gør bestemmelsen i kontrollovens § 14 om forskellige former for medvirken overflødig. Hvis en person, der har medvirket til skattesvig, ikke direkte er omfattet af § 13, vil hans forhold være omfattet af de almindelige regler om medvirken i borgerlig straffelovs §§ 23 og 24.

Domstolene vil således i forhold til nugældende § 14, stk. 1, blive stillet friere med hensyn til bedømmelsen af, hvilke følger en forsætlig medvirken fra en person, der erhvervsmæssigt bistår andre med affattelse af selvangivelse eller regnskab, bør medføre. Der har således i praksis undertiden været et behov for at kunne anvende bødestraf overfor sådanne personer, selv om de har handlet med forsæt. Endvidere vil der i disse tilfælde være mulighed for at anvende administrativ afgørelse, jfr. herom § 1, nr. 8 (§ 20) og bemærkningerne hertil.

Til nr. 8 (§ 14).

I den gældende lovs § 15 er det fastsat, at den, der til brug ved kontrollen med skatteligningen, *forsættligt* afgiver urigtige oplysninger eller som *forsættligt* medvirker hertil, straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år.

Gerningsindholdet i forslaget til § 14, stk. 1 svarer i realiteten til gerningsindholdet i § 15. Derimod er der foretaget en skærpelse i forhold til § 15 derved, at fængselsstraf for forsætlig handling ikke er betinget af, at der foreligger „skærpende omstændigheder“ og derved, at grov uagtsomhed er blevet kriminaliseret i samme omfang som efter forslaget til § 13, stk. 2.

Overtrædelse af § 14 skal efter forslaget straffes på samme måde som anført i § 13. Det betyder, at man også her kriminaliserer grov uagtsomhed og giver mulighed for anvendelse af bøde eller under skærpende omstændigheder hæfte.

Vedrørende strafbarheden af medvirken, bemærkes, at man ikke mener, at der er grundlag for at opretholde en særegel herom, og hjemmelen til at straffe den, der medvirker til at overtræde § 13, vil derfor fremtidig være at finde i straffelovens §§ 23 og 24. Ved at foreslå udeladelse af den særlige regel

om medvirken i § 14 følges den normale praksis, der har udviklet sig med hensyn til formuleringen af straffebestemmelser i særlovgivningen. Udeladelsen er ikke ment som udtryk for et mildere syn på strafbarheden af medvirken, og en mildere vurdering er da heller ikke indiceret ved, at straffelovens almindelige regler nu foreslås anvendt.

§ 14, stk. 2, indeholder regler om straf for forseelser i forbindelse med pligten til at give kontroloplysninger efter lovens afsnit II. Dette afsnit indeholder forskellige bestemmelser om sanktioner over for den, der ikke opfylder de i bestemmelserne foreskrevne pligter.

Det gælder således § 7, stk. 1 a, og § 7, stk. 1 b, sidste prt., hvorefter en arbejdsgiver m. v., der undlader at afkræve „arbejdstagere“ oplysning om navn, adresse m. v. samt undlader at foretage notater om udbetalt løn m. v., administrativt kan ikendes en bøde på indtil 1.000 kr. Derimod er der ikke hidtil fastsat straf overfor den arbejdsgiver, som har foretaget de ovenfor nævnte notater, men har *undladt* at opfylde sin oplysningspligt overfor skattemyndighederne. Oplysningspligten kan i stedet fremtvinges i medfør af § 9 ved pålæg af „daglige bøder“.

I § 10, stk. 1, er der givet finansministeren bemyndigelse til at pålægge offentlige kasser, kredit- og hypotekforeninger, aktieselskaber, banker m. fl. pligt til at kræve oplysning om navn og adresse m. v. for personer, der får indløst rente- og udbyttekuponer. I bestemmelsens stk. 2 er der fastsat bødestraf for den, der udviser grov forsømmelighed med hensyn til opfyldelsen af sine pligter efter stk. 1.

I § 11, stk. 1, er der givet finansministeren bemyndigelse til at iværksætte forskellige foranstaltninger for at få klarlagt ejerforholdet til bank- og sparekassekonti m. v. Ved grov forsømmelighed med hensyn til efterkommelse af pligten efter stk. 1 ifalder den ansvarlige bøde.

For begge de nævnte bestemmelser gælder, at straffebestemmelsen kun kommer til anvendelse for så vidt forholdet ikke omfattes af § 15.

I gældende lovs §§ 8 A, 8 B, 8 C, 8 D, 8 E, og 8 F indeholdes regler om oplysningspligt af forskellig art, men for oversiddelse af disse pligter er der ikke fastsat nogen straf. Pligtens efterkommelse kan i stedet fremtvinges ved pålæg af „daglige bøder“, jfr. § 9.

Den gældende ordning, hvorefter opfyldelse af en oplysningspligt kan fremtvinges ved pålæg af daglige bøder, kan ikke undværes, selvom dette tvangsmiddel er behæftet med visse mangler. Dels tager det tid at bringe dette middel i anvendelse, dels er der alene tale om et *tvangsmiddel*, således at pålagte,

men ikke betalte, bøder bortfalder, når oplysningerne fremkommer.

I mange situationer er der behov for en mulighed for at anvende bødestraf ved siden af tvangsbøder eller i stedet for sådanne. Som eksempel kan nævnes, at en oplysningspligtig gentagne gange undlader rettidigt at fremkomme med pligtige oplysninger og først afgiver dem på det tidspunkt, hvor han trues med tvangsbøder. I sådanne tilfælde vil udsigten til en almindelig bødestraf, der ikke kan afværges ved senere opfyldelse af oplysningspligten, formentlig motivere til større punktlighed med hensyn til afgivelse af oplysningerne. Det foreslås derfor i stk. 2 at fastsætte bødestraf overfor den, der forsætteligt eller af grov uagtsomhed *undlader* rettidigt at efterkomme sin oplysningspligt i henhold til lovens afsnit II.

De enkeltstående bødebestemmelser i § 7, stk. 1 a og b, i § 10, stk. 2 og i § 11, stk. 2, er foreslået ophævet ovenfor under § 1, nr. 3, 4, 6 og 7.

Til nr. 8 (§ 15).

I § 15 foreslås der fastsat straf af bøde, hæfte eller fængsel over for den skatteyder der undlader at indgive behørig selvangivelse for derved at undgå skatteansættelse. Der har i praksis vist sig at være behov for en reaktion over for personer, der holder skattemyndighederne i uvidenhed om de forhold, der begrunder skattepligten bl. a. bopæl og ophold; som eksempel kan man nævne en skatteyder, der vender tilbage til Danmark efter emigration til et fremmed land, og som for at undgå skatteansættelse undlader at foretage tilmelding til folkeregisteret.

Den foreslåede strafferamme er i overensstemmelse med forslagets § 16.

Til nr. 8 (§ 16).

Efter kontrollovens § 5 skal en skatteyder i tilfælde, hvor gyldig selvangivelse ikke foreligger, og hvor skatteansættelsen er foretaget skønsmæssigt efter §§ 1 og 2 samt § 3, efterbetale den for lidt erlagte skat med det dobbelte beløb, såfremt det senere — eventuelt under behandlingen af dødsboet — viser sig, at den virkelige formue eller indkomst har været større end ansættelsen. Den gældende affattelse af § 5 er i øvrigt behæftet med en henvisningsfejl, idet der henvises til § 3, stk. 2, i stedet for til § 3, stk. 3. Denne fejl er berigtiget i forslaget til § 16, stk. 1.

§ 5, der er uændret siden kontrolloven blev gennemført i 1946, var for formueskattens vedkommende en gentagelse af statsskattelovens § 40, nr. 5, men bestemmelsen blev i konsekvens af reglerne i kontrollovens § 2 om følgerne af manglende selvan-

givelse af indkomsten udvidet til også at gælde indkomstskatten. I bemærkningerne til lovforslaget fra 1946 var det udtalt, at bestemmelsen efter sin formulering også skal anvendes, hvor det for lave skattebæring først konstateres ved behandlingen af skatteyderens dødsbo. Bestemmelsen supplerer og ændrer således reglerne i statsskattelovens § 43, stk. 1.

„Fordoblingskravet“ efter § 5 er uafhængigt af, om der foreligger nogen form for tilregning fra den pågældendes side. Kravet om, at den skattepligtige formue og indkomst skal have været genstand for ansættelse efter kontrollovens §§ 1, 2 eller 3, fører på den anden side til, at § 5 ikke kan anvendes, hvis en skattepligtig ved sin undladelse af at efterkomme helt elementære oplysningsforpligtelser, f. eks. ved undladelse af tilmelding til folkeregister, har haft held til fuldstændigt at unddrage sig skattemyndighedernes opmærksomhed. I den situation må statsskattelovens § 42, stk. 2, anvendes, men denne bestemmelse giver kun mulighed for krav om efterbetaling af for lidt erlagt skat uden tillæg, selvom den skattepligtige forsæligt har holdt skattemyndighederne i uvidenhed om sin skattepligt.

Fordoblingskravet efter kontrollovens § 5 må karakteriseres som en pønalt præget sanktion. Karakteristikken er bl. a. begrundet i, at kravet som hovedregel vil overstige en rimelig rentegodtgørelse og andet tab, som det offentlige har lidt ved ikke at modtage det fulde pligtige skattebæring på forfaldsdagen. På baggrund af, at der er tale om en pønalt sanktion, må man finde det betænkeligt og i modstrid med de synspunkter, der i nyere lovgivning har været lagt til grund ved udformningen af straffebestemmelser, at kravet pålægges uden hensyntagen til skatteyderens subjektive forhold og med et beløb, der ikke er udmålt efter karakteren af det konkrete undtagelsesforhold, men udgør en fast takst. § 5-kravets pønale præg har i praksis skabt tvivl om kravets retlige karakter, bøde eller skat.

Som det er nævnt nedenfor i bemærkningerne til forslaget til ændring af § 43 i statsskatteloven, kan til en vis grad en lignende kritik rettes mod, at man opretholder et fast skattebæring i tilfælde, hvor det viser sig, at afdøde har unddraget det offentlige skat. Som det er nævnt samme sted taler imidlertid særlige grunde for at anvende et fast tillæg overfor dødsboer og arvinger.

Under hensyn til de påpegede betænkeligheder ved „dobbeltkravsordningen“ i § 5 foreslår man denne ordning afskaffet og erstattet af en straffebestemmelse, hvorefter personer m. v., der undlader at reagere overfor en for lav skønsmæssig ansættelse, pådrager sig bødeansvar.

Hertil kommer en bestemmelse i forslagens stk. 2

om, at straffen kan stige til hæfte eller fængsel indtil 2 år i tilfælde, hvor undladelsen af at reagere bæres af et forsæt til at unddrage det offentlige skat. Der tænkes herved på tilfælde, hvor den faktiske indtægt i betydeligt omfang overstiger den skønsmæssige ansættelse, og hvor forholdet derfor nærmest må sidestilles med skattesvig, uden at forslagens § 13 dog kan bringes i anvendelse.

Den foreslåede affattelse af stk. 1, vil dække forsæt og al uagtsomhed, jfr. borgerlig straffelovs § 19, således at der i forhold til forslagens andre straffebestemmelser stilles mindre krav til tilregningen.

Efter ophævelsen af „dobbeltkravsordningen“ vil det være overladt til domstolens skøn at fastsætte en passende sanktion for de forhold, der tidligere var omfattet af § 5, men som nu foreslås omfattet af § 16, stk. 1 og 2. Det er forudsat, at der, med hensyntagen til praksis efter forslagens § 13, udmåles sanktioner af en sådan størrelsesorden, at ændringen af sanktionssystemet ikke i praksis kommer til at virke som en generel lempelse i forhold til gældende ret. Man skal i den forbindelse særlig fremhæve anvendelse af tillægsbøde i henhold til straffelovens § 50, stk. 2, i tilfælde, hvor en frihedsstraf idømmes.

Det er en følge af § 16, stk. 1, at den skatteyder, der underretter skattemyndighederne om sin virkelige indtægt eller formue inden udløbet af den frist, der er nævnt i bestemmelsen, ikke ifalder strafansvar. Dette er i overensstemmelse med afgørelser truffet af ligningsrådet med hensyn til § 5 i den gældende lov.

§ 16 omfatter ikke underbeskatning, der først konstateres efter, at skatteyderen er afgået ved døden. Herom henvises til den foreslåede ændring af statsskattelovens § 43.

Til nr. 8 (§ 17).

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 15 A, bortset fra nogle redaktionelle ændringer. Som følge af lov nr. 205 af 3. juni 1967 er henvisningen til § 3, stk. 3, ændret til § 3, stk. 4.

Formuleringen svarer i øvrigt til § 302 i borgerlig straffelov, der omhandler straffen for tilsvarende forseelser begået af bogføringspligtige.

Til nr. 8 (§ 18).

Denne bestemmelse er ny. Hvis ledelsen af et aktieselskab eller lignende overtræder § 13 har man af hensyn til bødeansvarets effektivitet anset det for rigtigst, at der — som det er sket i forbindelse med flere andre straffebestemmelser i særlovgivningen — tilvejebringes hjemmel for, at der kan pålægges selskabet som sådant bødeansvar. Bestemmelsen er formuleret på samme måde som selskabsskattelovens § 32 og toldlovens § 129, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at § 32 i loven om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. og kontrollovens § 17, stk. 2, 2. pkt., bliver overflødige. Disse bestemmelser foreslås derfor ophevet.

Til nr. 8 (§ 19).

Efter retsplejelovens regler i §§ 721-22 er hovedreglen, at sager angående lovovertredelser, der ikke kan medføre højere straf end bøde og hæfte, er politisager — andre sager er statsadvokatsager. Denne sondring er ikke alene afgørende for, om tiltaleespørgsmålet skal afgøres af vedkommende politimester eller statsadvokat, men efter § 688 også for, om domsmænd skal medvirke ved domsforhandlingen; domsmænd medvirker ikke i politisager.

Som følge af disse regler er det statsadvokaten, der efter den gældende kontrollov rejser tiltale i sager vedrørende overtrædelse af kontrollovens § 13, stk. 1, § 14, stk. 1, 1. pkt., og § 15, medens politimesteren rejser tiltale i sager angående overtrædelse af § 13, stk. 2, § 14, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 samt § 15 A.

Denne ordning er ikke hensigtsmæssig, og den er ikke i overensstemmelse med den øvrige lovgivning vedrørende skat, afgift og told. Der kan henvises til kildeskattelovens § 78, merværdiafgiftslovens § 36, stk. 4, samt toldlovens § 130, stk. 5.

Ved den foreslåede processuelle ændring vil kontrolloven være i overensstemmelse med ordningen i henhold til den øvrige fiskale lovgivning.

Ved ændringen åbnes der mulighed for en hurtigere og smidigere behandling af de straffesager vedrørende overtrædelse af kontrolloven, der forelægges domstolene til afgørelse.

Det bemærkes, at sager, hvori der rejses tiltale for overtrædelse af den før omtalte nye bestemmelse i borgerlig straffelov (skattesvig af særlig grov karakter) i overensstemmelse med retsplejelovens almindelige regler vil være „statsadvokatsager“, således at domsmænd vil medvirke.

Til nr. 8 (§ 20).

I henhold til kontrollovens § 13, stk. 3, kan finansministeren, såfremt der ved en overtrædelse af § 13, stk. 1 eller 2, efter ligningsrådets skøn ikke kan antages at være forskyldt frihedsstraf, afgøre sagen med ikendelse af en bøde, medmindre finansministeren eller den pågældende selv ønsker sagen afgjort ved rettergang.

Denne bestemmelse må ses i sammenhæng med § 5 i lov nr. 204 af 3. juni 1967 om amtsskatteråd og amtsskatteinspektorer, hvori det er fastsat, at finansministeren kan bemyndige ligningsrådet til at afgøre sager vedrørende efterbetaling af skat uden

egentlig ændring af selve skatteansættelsen og om *bødeansvar* i henhold til lovgivningen om indkomst- og formueskat til staten. Amtsskatterådslovens § 5 svarer til § 6 i amtsskatterådsloven fra 1946 (lov nr. 309 af 7. juni 1946). I bemærkningerne til § 6 i forslaget vedrørende denne lov udtales følgende: „Sager angående efterbetaling af skat med eventuelle bødetillæg afgøres efter de nugældende regler af skattedepartementet efter indstilling fra ligningsrådet. Da loven af 22. juli 1945 om en ekstraordinær formueopgørelse m. v. som foran nævnt må antages at ville medføre en meget betydelig stigning i antallet af disse sager, må det anses for hensigtsmæssigt, at ligningsrådet — og i mindre sager amtsskatterådene — i et af finansministeren nærmere fastsat omfang og efter af ham givne retningslinier bemyndiges til selv at træffe afgørelse i sager af denne art.“

En bemyndigelse i henhold til amtsskatterådslovens § 6 blev første gang givet ved finansministeriets skrivelse af 15. maj 1951. Bemyndigelsen er udvidet ved finansministeriets skrivelse af 4. oktober 1960, hvorved ligningsrådet blev bemyndiget til at træffe afgørelse i alle sager om forligsmæssig afgørelse af skat og bøde samt til ligeledes at træffe afgørelse om, hvilke sager der skal indbringes for domstolene, dog således, at de sager, hvori der ikke indenfor rådets afdeling for indkomst- og formueskat er enighed om afgørelsen, fortsat skal forelægges skattedepartementet.

I den nævnte skrivelse fastsatte finansministeriet endvidere vejledende regler for udmålingen af bøder i henhold til skattekontrollovens § 13 for så vidt angår de sager, der afgøres administrativt. Bødebestemmelserne er korrigeret ved finansministeriets skrivelse af 21. oktober 1968 under hensyn til skattefradragets bortfald.

Der er ikke fastsat nogen begrænsning for størrelsen af de administrative bødeforelæg, hvilket er en afvigelse fra den almindelige regel om bødeforelæg i retsplejelovens § 931, der kun giver politimesteren en adgang til at forelægge bøder på højst 600 kr.

Med hensyn til praksis vedrørende den ligningsrådet tillagte bemyndigelse til at skønne over, hvorvidt der ved en overtrædelse af § 13, stk. 1, må antages at være forskyldt frihedsstraf, således at en administrativ afgørelse er udelukket, skal man oplyse følgende:

Kontrolloven indeholdt i sin oprindelige skikkelse en bestemmelse om, at i skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter skulle den pågældendes navn, stilling og bopæl samt størrelsen af skatteefterbetalingen og den ikendte bøde offentliggøres i Statstidende (§ 13, stk. 4). De nærmere regler for

F. t. l. vedr. selvangivelsen af indkomst og formue m. v.

bestemmelsens anvendelse blev givet ved bekendtgørelser, senest finansministeriets bekendtgørelse af 23. februar 1953.

Efter denne bekendtgørelse skulle offentliggørelse finde sted i følgende tilfælde:

1. Når samtlige nedenfor under a-c nævnte betingelser var opfyldt:

a. bøden til statskassen og den fælleskommunale udligningsfond udgjorde tilsammen over 2 gange det skattebeløb, som var — eller, såfremt de urigtige oplysninger i skatteyderens selvangivelse med tilhørende bilag var blevet taget til følge, ville være blevet — unddraget statskassen og den fælleskommunale udligningsfond,

b. det skattebeløb, som var — eller eventuelt ville være blevet — unddraget statskassen og den fælleskommunale udligningsfond oversteg enten 2.000 kr. for et enkelt skatteår eller 8.000 kr. ialt for samtlige de skatteår, efterbetalingen vedrørte og

c. det skattebeløb, som var — eller eventuelt ville være blevet — unddraget statskassen og den fælleskommunale udligningsfond, oversteg 25 pct. af den oprindelige pålignede skat for de år, efterbetalingen vedrørte.

2. Når bøden til statskassen og den fælleskommunale udligningsfond tilsammen oversteg 25.000 kr.

3. Når skatteyderen beklædte en stilling i henhold til offentligt valg eller en overordnet eller fremtrædende stilling indenfor statslig eller kommunal administration, og sagen ikke var af ubetydelig karakter.

Det var i alle tilfælde en betingelse for offentliggørelse, at den begåede overtrædelse af skattelovgivningen var sket med forsæt.

Som nævnt i bemærkningerne til § 13 blev „offentliggørelsesbestemmelsen“ ophævet i 1957, idet man fandt det bedre stemmende med almindelige retsplejeprincipper, at skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter fandt deres afgørelse ved domstolene.

Siden da har ligningsrådet fulgt den praksis at lade skattebesvigelssager af den karakter, som beskrevet i bekendtgørelsen fra 1953, afgøre ved domstolene. Vedrørende de såkaldte „selvmeldere“ følges dog en mildere praksis, jfr. nedenfor.

Stort set er praksis nu, at en administrativ afgørelse af strafansvaret i sager vedrørende *forsætlig* skatteunddragelse er udelukket, når bøden til statskassen beregnet efter de ovennævnte vejledende regler, vil overstige 25.000 kr.

Det er imidlertid et spørgsmål om denne grænse

under hensyn til retspraksis og den økonomiske udvikling bør fastholdes. Der kan i denne forbindelse henvises til en af Højesteret den 13. februar 1970 afsagt dom, hvorved en tiltalt for overtrædelse af kontrollovens § 13, stk. 1, idømtes en bøde på 40.000 kr. Ved underretten var den pågældende straffet med hæfte i 20 dage samt en tillægsbøde på 20.000 kr. Han havde unddraget det offentlige skatter til et beløb af ca. 20.000 kr., heraf statsskat ca. 16.000 kr.

For så vidt angik de såkaldte „selvmeldere“ d. v. s. skatteydere, der af egen drift underrettede skattemyndighederne om, at de havde gjort sig skyldig i strafbar skatteunddragelse, var det i bekendtgørelsen fra 1953 foreskrevet, at offentliggørelse *ikke* skulle finde sted, selvom forholdet faldt ind under pkt. 1 og 2 i bekendtgørelsen. For at en person kan betragtes som „selvmelder“, var det — og er det fortsat — en betingelse, at henvendelsen til skattemyndighederne ikke skyldes, at den pågældende er bekendt med, at sagen på anden måde vil blive rejst af eller overfor skattemyndighederne.

Ved afgørelsen af strafansvaret i sådanne sager har ligningsrådet i øvrigt stedse fulgt — og følger stadig — en mildere praksis, idet en „selvmelder“ som regel kan påregne at få ansvarsspørgsmålet afgjort administrativt med en bøde svarende til ca. 50 pct. af „normalbøden“ i henhold til de ovenfor nævnte vejledende regler.

Denne praksis er i overensstemmelse med princippet i borgerlig straffelovs § 84, nr. 9, hvorefter den for en strafbar handling i loven foreskrevne straf kan nedsættes, når gerningsmanden frivilligt har angivet sig selv og aflagt fuldstændig tilståelse.

Som det fremgår af det ovenfor anførte, anlagde man i bekendtgørelsen fra 1953 en særlig streng bedømmelse af forsætlig skatteunddragelse begået af personer, der beklædte en stilling i henhold til offentligt valg eller en overordnet eller fremtrædende stilling indenfor statslig eller kommunal administration. Her *skulle* offentliggørelse af navn m. v. ske, når sagen ikke var af ubetydelig karakter.

Ligningsrådets praksis efter afskaffelsen af „offentliggørelsesordningen“ fører til, at en skatteyder, der hører til den nævnte personkreds, for så vidt må være afskåret fra at opnå en administrativ afgørelse af strafansvaret, hvis forsætlig skatteunddragelse af ikke ubetydelig karakter konstateres.

Efter regeringens mening er der ikke i almindelighed grundlag for særregler, hvorefter sager mod bestemte persongrupper altid skal forelægges domstolene til afgørelse.

Man kan i den forbindelse henvises til, at de nævnte persongrupper ved siden af straffen ofte

udsættes for en følelig reaktion som følge af indberetning til „valgbarhedsnævnet“ og styrelser, jfr. for domstolssagers vedkommende justitsministeriets cirkulære af 18. februar 1966.

Den i kontrollovens § 13, stk. 3, 1. pkt., indeholdte hjemmel for det administrative bødeforelæg er ikke affattet i overensstemmelse med de retningslinier, der fremgår af reglerne om politiets bødeforelæg i retsplejelovens § 931.

Der kan herved henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit A, nr. 2, til justitsministeriets forslag til lov om ændringer i forskellige lovbestemmelser om straf, konfiskation m. v., fremsat i folketinget den 9. marts 1965. (Folketingstidende 1964-65, tillæg A, sp. 1905). Det fremgår heraf, at det er justitsministeriets opfattelse, at bøder kun bør pålægges administrativt, såfremt den pågældende a) efter at have modtaget en skriftlig tilkendegivelse med beskrivelse af lovovertrædelsen og angivelse af den overtrådte lovbestemmelse b) erkender sig skyldig i overtrædelsen og c) erklærer sig indforstået med, at sagen afgøres administrativt med betaling af en angivet bøde.

Ved lov nr. 213 af 4. juni 1965 om ændringer i forskellige lovbestemmelser om straf, konfiskation m. v. blev en række lovbestemmelser ændret i overensstemmelse med disse retningslinier.

Ved affattelsen af kildeskattelovens § 79, merværdiafgiftslovens § 36, stk. 1-3, og toldlovens § 130, stk. 1, 3 og 4, har man fulgt tilsvarende retningslinier. Ved den nu foreslåede affattelse af bestemmelsen om administrativt bødeforelæg for overtrædelse af kontrollovens straffebestemmelser fremkommer der overensstemmelse med den øvrige særlovgivning.

Det bemærkes, at adgangen til administrativt at pålægge bødestraf efter forslaget vil omfatte overtrædelser af samtlige kontrollovens straffebestemmelser, hvilket er en udvidelse i forhold til gældende ordning, hvorefter der alene kan gives administrativt bødeforelæg for overtrædelse af § 13, stk. 1 eller 2.

Den i finansministeriets skrivelse af 4. oktober 1960 indeholdte forskrift om, at sager, om hvis afgørelse, der ikke er enighed i ligningsrådet, skal forelægges skattedepartementet, bør endvidere ophæves. Dels er det yderst sjældent, at en sådan situation opstår, dels kan skattedepartementets behandling af sådanne sager kun være af formel karakter.

Det er derfor hensigten at ændre ligningsrådets bemyndigelse, således at der kan træffes afgørelse på grundlag af flertalsbeslutning.

Til nr. 8 (§ 21).

Den foreslåede bestemmelse, der er ny, må ses i sammenhæng med, at justitsministeren ved en tilføjelse til borgerlig straffelovs § 93 vil foreslå en forældelsesfrist på 10 år for strafansvaret vedrørende overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i forslaget.

Hvor strafansvaret er forældet, foreslås det, at skatteyderen skal betale en tillægsskat lig med skatten af en ikke selvangivet indtægt eller formue. Herved undgås det, at skatteyderen opnår en økonomisk gevinst som følge af, at han ikke kan pålægges bøde, respektive tillægssbøde, i anledning af underbeskatningen. Man har blandt andet fundet det rimeligt, at der gives de offentlige kasser (statskassen, vedkommende kommune og amtskommune) en kompensation for det rentetab, der er påført disse som følge af en gennemført underbeskatning.

Hertil kommer endvidere, at den foreslåede regel om tillægsskat efter indtrådt strafferetlig forældelse synes nødvendiggjort af udkastet til statsskattelovens § 43 om tillægsskat i dødsboer. Skulle man se bort fra enhver reaktion, hvor strafferetlig forældelse er indtrådt i skatteyderens levende live, ville man derved foranledige forskelsbehandling i forhold til de lovovertrædelser, der først opdages efter skatteyderens død. Her er forholdet det, at tillægsskat kan pålægges uden hensyn til, om et strafbart forhold er forældet. Reglen i § 21 er således også nødvendig for at tilvejebringe harmoni mellem de to bestemmelser.

Til nr. 8 (§ 22).

Bestemmelsen svarer til kontrollovens § 16, som affattet ved lov nr. 184 af 4. juni 1964.

I sin oprindelige formulering lød bestemmelsen således:

„I sager, hvor strafansvar efter §§ 13-15 A må antages at være forskyldt, kan de skattelignende myndigheder begære politiets medhjælp til sagens opklaring“.

Ved ændringen i 1964 blev formuleringen bragt i overensstemmelse med tilsvarende regler i told- og afgiftslovgivningen.

Under udvalgsbehandlingen af lovforslaget om ændring af § 16 erklærede den daværende finansminister, at han kunne tiltræde, at det i de regler, der skal fastsættes om politiets bistand i skattesager, bestemmes, at det er *ligningsrådet*, som skal afgøre om politiets bistand skal søges; jfr. tilføjelse til udvalgsbetænkning afgivet den 14. maj 1964 (Folketingstidende 1963-64, tillæg B, sp. 877).

Dette tilsagn begrænser i væsentlig grad bestemmelsens praktiske anvendelighed i hastende sager, eftersom ligningsrådet kun holder møde med flere

ugers mellemrum. I det udkast, som er udarbejdet til regler om bistand foreslås det derfor, at det bliver statens ligningsdirektorat, som træffer afgørelse om, hvorvidt politiet skal anmodes om bistand.

Den endelige udformning af disse regler afventer gennemførelsen af nærværende lovforslag.

Det bemærkes, at politimæssig bistand efter bestemmelsen forudsætter, at skattemyndighederne har en formodning om, at der foreligger strafbart forhold.

Til nr. 8 (§ 23).

I kontrollovens § 13, stk. 3, indeholdes en bestemmelse om, at den del af en bøde for overtrædelse af § 13, stk. 1 eller 2, som vedrører kommunale skatter og kirkelige afgifter ansættes i samme forhold til de pågældende skatte- og afgiftsbeløb som den statskatten vedrørende bøde til statsskatten. Den foreslåede § 23, stk. 1, gør denne bestemmelse overflødig, jfr. også § 17 i lov om kommunal indkomstskat (lov nr. 382 af 19. juni 1969) og § 10 i lov om udskrivning af skat til amtskommunen (lov nr. 70 af 3. marts 1971).

Endvidere findes i § 13, stk. 3, udførlige regler om kompetencen til at eftergive „de kommunale bøder“, som man ikke finder anledning til at opretholde, jfr. § 16 i lov om kommunal indkomstskat og § 10 i lov om udskrivning af skat til amtskommunen.

I kontrollovens § 17, stk. 1, er det fastsat, at bøder, der beregnes i henhold til § 13, tilfalder de respektive til skatten berettigede kasser, medens bøder i øvrigt tilfalder statskassen.

Bøder, der vedtages i retten eller som pålægges ved dom, opkræves og inddrives af politiet, som derefter foretager den eventuelle fordeling mellem de kasser, som skal have andel i bøden.

De administrative bøder pålægges af ligningsrådet gennem ligningsdirektoratet, men opkræves særskilt af de statslige myndigheder for den statslige anparts vedkommende og af kommunale myndigheder for den kommunale anparts vedkommende.

Dette er ikke hensigtsmæssigt.

Opkrævningen og inddrivelsen af administrative bøder bør efter regeringens opfattelse også ske ved én myndighed, som så foretager den eventuelle fordeling.

På nuværende tidspunkt, hvor statsskatteadministrationens struktur er genstand for overvejelse, finder man det imidlertid mest praktisk at lade spørgsmålet om opkrævningen m. v. henstå, indtil de nævnte overvejelser er afsluttet.

Man foreslår derfor, at finansministeren får myndigelse til at fastsætte de nærmere regler om

opkrævningen m. v. af administrativt fastsatte bøder i henhold til kontrolloven.

Til § 2.

Forslaget om ophævelse af § 32 i selskabsskatteoven må ses i sammenhæng med forslaget § 1, nr. 8 (§ 18). Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 3.

(§ 43 i statsskatteoven).

Statsskatteovens § 43, stk. 1, indeholder regler om, hvorledes der skal forholdes, når det under behandlingen af et dødsbo konstateres, at en afdød skatteyder har betalt for lidt i skat. I så tilfælde er dødsboet eller arvingerne pligtige at efterbetale den unddragne skat. Arvingerne hæfter solidarisk for betalingen heraf, dog kun i det omfang, de har modtaget arv eller arveforskud.

Skyldes underbeskatningen, at den afdøde har indgivet urigtige selvangivelser, skal der endvidere betales et tillæg lig med den unddragne skat, det såkaldte „dødsbotillæg“.

Størrelsen af det beløb, der skal betales, fastsættes af domstolene, medmindre der træffes forligsmæssig ordning.

En tilsvarende ordning gælder med hensyn til for lidt erlagte kommunale skatter, jfr. § 17 i loven om kommunal indkomstskat og § 5 i loven om skat til amtskommunen.

Den gældende ordning vedrørende „dødsbotillæg“ kan føres tilbage til den københavnske indkomstskattelov fra 1861, hvor man ved fastsættelsen af et „fordoblingskrav“ i dødspositioner ønskede at tage hensyn til de efterladte, som skulle skånes for den *tidobling* af efterkravet, som den skattepligtige selv skulle rammes af i svigttilfælde.

En tilsvarende ordning gennemførtes for beskatningen til staten ved statsskatteoven fra 1903. „Fordoblingskravet“ var i denne lovgivning udtrykkelig betinget af, at der var *udvist et strafbart forhold fra afdødes side*.

Den gældende § 43 i statsskatteoven fra 1922 kan føres tilbage til statsskatteoven fra 1912, hvor det dog ikke så utvetydigt som i 1903-loven var udtalt, at pålæg af „dødsbotillæg“ var betinget af strafbart forhold fra afdødes side.

Ved statsskatteoven fra 1922 fik § 43, stk. 1, den nu gældende affattelse, som efter ordvalget synes at måtte forstås således, at „dødsbotillæg“ kan kræves uden hensyn til, om der er udvist strafbart forhold fra afdødes side.

Skattedepartementet og indenrigsministeriet havde forud for ændringen i 1922 samarbejdet for at

finde frem til en klarere formulering, hvorefter der ikke kunne være tvivl om, at tillæg ikke skulle betragtes som en bøde, men som *et skattekrav*, hvorefter de almindelige regler om privilegium skulle være anvendelige.

Indtil 1936 var det skattedepartementets opfattelse, at „dødsbotillæg“ kunne kræves uden hensyn til den pågældende skatteydere subjektive forhold med hensyn til selvangivelsens urigtighed.

Dette standpunkt blev imidlertid underkendt ved Østre Landsrets dom af 15. maj 1936 (Ugeskrift for retsvæsen 1936 — side 323). Landsretten udtalte i denne dom, at betingelserne for anvendelse af bestemmelsen om „dødsbotillæg“ ikke fandtes at være opfyldt, idet skattemyndighederne måtte antages for skatteyderens død at have været i besiddelse af oplysninger, hvoraf det fremgik, at han havde betalt for lidt i skat, og *idet det måtte antages, at han ikke derved havde pådraget sig ansvar efter statsskatte-lovens § 41*. Dommen blev ikke appelleret.

Siden da har praksis været, at krav om betaling af „dødsbotillæg“ kun rejses, når det må antages, at afdøde har pådraget sig ansvar efter skattekontrol-lovens § 13.

Spørgsmålet om, hvorvidt „dødsbotillæg“ var at betragte som et privilegeret krav blev afgjort ved Højesterets dom af 14. marts 1955, hvorved det stateredes, at der ikke i lovgivningen var hjemmel for, at „dødsbotillæg“ var privilegeret (Ugeskrift for retsvæsen 1955 — side 430).

Det skal endvidere oplyses, at landsskatteretten i flere kendelser har stateret, at „dødsbotillæg“ ikke kunne fradrages som betalt skat ved opgørelsen af den skattepligtige indtægt.

„Dobbeltkravet“ efter statsskatte-lovens § 43 må efter det anførte efter sit grundlag (straffbart forhold fra afdødes side) og efter sit formål (som i hvert fald i væsentlig grad er af pønål karakter) nærmest betegnes som et bødesurrogat, om hvis nærmere begrundelse man henviser til det nedenfor anførte.

Justitsministeriet og straffelovrådet har tidligere ved flere lejligheder overfor finansministeriet givet udtryk for, at man var betænkelig ved den gældende ordning, hvorefter der, når det konstateres, at en afdød skatteydere selvangivelser har været urigtige, overfor dødsboet kan rejses krav om betaling af et særligt, i selve loven, fikseret tillæg = den for lidt erlagte skat. Der er herved henvist til, at en sådan ordning er i strid med den almindelige regel i borgerlig straffelovs § 92, nr. 1, hvorefter strafansvar bortfalder ved den skyldiges død. Endvidere er det påpeget, at det er uheldigt, at det ikke i § 43, stk. 1, klart er udtalt, at tillæg kun kan kræves, når

det kan påvises, at afdøde ved indgivelse af de urigtige selvangivelser har overtrådt skattekontrollovens § 13, stk. 1 eller 2, således at han i levende live ville have pådraget sig et strafansvar.

Endelig var justitsministeriet og straffelovrådet betænkelig ved, at tillæggets størrelse er fastsat i loven, hvilket er i strid med de almindelige principper for udmåling af en bøde (skyldgraden m. v.).

På den anden side erkendtes det, at det er af betydning for den skatteretlige retshåndhævelse, at der er mulighed for at anvende en økonomisk sanktion, når det konstateres, at en afdød skatteyder har gjort sig skyldig i en strafbar skatteunddragelse. Der er tale om en såkaldt „hjemmelig forbrydelse“, som kan være realiseret over en lang periode.

Justitsministeriet og straffelovrådet var også opmærksom på, at en ophævelse af den gældende bestemmelse om et fast tillæg vil medføre administrative vanskeligheder, idet de nærmere omstændigheder ved en konstateret skatteunddragelse ifølge sagens natur ikke kan klarlægges.

Man kan til de anførte betænkeligheder tilføje, at affattelsen af 1. punktum i § 43, stk. 1, i årenes løb har givet anledning til fortolkningstvivel og retssager med hensyn til spørgsmålet om, hvornår (i tidsmæssig henseende) „dødsbotillæg“ kan kræves. Tvivlen knytter sig til udtrykket: „*Befindes* det ved behandlingen af et dødsbo . . .“

Bestemmelsen om „dødsbotillæg“ blev oprindeligt anset for uanvendelig, såfremt det forinden skatteyderens død var klarlagt, at hans selvangivelser var urigtige, jfr. således den ovenfor nævnte dom afsagt af Østre Landsret den 15. maj 1936. Senere retspraksis har imidlertid anset bestemmelsen for anvendelig, selvom skatteunddragelsen var konstateret før dødsfaldet, såfremt der blot *ikke* foreligger en endelig afgørelse ved dom eller forlig vedrørende efterbetalingskravet og dets størrelse.

Der foreligger 3 senere landsretsdomme, hvori det udtales, at selvom undersøgelse var indledt før skatteyderens død, forelå ikke forinden en bindende afgørelse af efterbetalingskravet ved dom eller forlig, hvorfor „dødsbotillæg“ kunne kræves.

Af retspraksis synes man at kunne udlede, at „dødsbotillæg“ kan kræves, indtil der foreligger en bindende afgørelse ved dom eller forlig af efterbetalingskravet og dets størrelse, medens der ikke i retspraksis er støtte for, at krav om tillæg også haves i den situation, hvor efterbetalingskravet er endelig afgjort før skatteyderens død, men spørgsmålet om straf henstår som uafgjort.

Til nærmere belysning af bemærkningerne ovenfor skal man omtale et tilfælde, der har foreligget i praksis: Ved en af statens ligningsdirektorat foreta-

get undersøgelse var det konstateret, at en skatteyder havde selvangivet for lavt over 7 indkomstår, hvorved han havde unddraget sig betaling af skatter til et samlet beløb af ca. 86.000 kr. Han erklærede sig indforstået med at efterbetale dette beløb. Tilbuddet blev akcepteret af skattedepartementet, men under hensyn til sagens omstændigheder fandt man ikke grundlag for at afgøre ansvarsspørgsmålet administrativt. Sagen blev oversendt til politiet med henblik på tiltalerejsning, men samme dag domsforhandlingen skulle have fundet sted, afgik skatteyderen ved døden, hvorved muligheden for at fastsætte straf bortfaldt.

På grundlag af de foreliggende retsafgørelser mente skattedepartementet ikke, at der i stedet kunne rejses krav om tillæg i henhold til § 43 overfor dødsboet.

Såfremt der ikke forinden dødsfaldet var blevet truffet endelig afgørelse vedrørende selve efterbetalingskravet, ville man antagelig kunne have rejst krav om „dødsbotillæg“.

Denne forskel i behandlingen af ensartet skattekriminalitet, som er forekommet i praksis i en sag mod 3 tiltalte, hvoraf den ene afgik ved døden under retssagen, forekommer ikke rimelig.

Som nævnt i bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 8 (§ 16) kan der i visse situationer efter den gældende § 5 i kontrolloven rejses „dobbeltkrav“ mod et dødsbo, selvom der ikke foreligger nogen form for tilregnelser fra den afdøde skatteydere side.

Denne hjemmel for dobbeltkrav uden tilregnelser foreslås nu ophævet, jfr. forslaget § 1, nr. 2, (§ 5).

Ved den nu foreslåede affattelse af statsskattelovens § 43 er den rejste kritik mod den gældende formulering på væsentlige punkter imødekommet, ligesom man har tilsigtet at undgå, at der fremkommer forskellige økonomiske konsekvenser af ensartede skatteunddragelser.

Man har dog ikke ment at kunne anbefale afskaffelse af et fast tillæg, jfr. nærmere i bemærkningerne til de enkelte stykker.

Forslagets stk. 1, svarer til 1. pkt. i den gældende § 43, dog er udtrykket „Befindes det ved behandlingen af et dødsbo“ udeladt.

Ved den foreslåede formulering fastslås det, at boet eller arvingerne efter en afdød skatteyder, der ikke har været beskattet af sin fulde indkomst eller formue, skal betale den for lidt erlagte skat. Hvis der ikke opnås forlig herom, må kravet indtales under en civil retssag mod boet eller arvingerne, medmindre der også rejses krav om tillægsskat efter stk. 2. I så fald må der rejses sag i strafferetsplejens former, jfr. stk. 5.

Udover adgangen til at rejse efterbetalingskrav

mod dødsboer bør der efter regeringens opfattelse være mulighed for en yderligere økonomisk sanktion, når det må antages, at afdøde har overtrådt den påtænkte nye bestemmelse i borgerlig straffelov, eller de foreslåede nye §§ 13, 15 eller 16 i skattekontrolloven.

Der foreslås derfor ved stk. 2-4 gennemført en ordning, hvorefter boet eller arvingerne efter en skatteyder, der har overtrådt de nævnte bestemmelser, skal svare en „tillægsskat“ svarende til skatten af den udeholdte indtægt eller formue. Krav om „tillægsskat“ kan efter forslaget § 2-4 kun rejses, såfremt der ikke forinden dødsfaldet er fastsat og fuldbyrdet en straf for forholdet, det være sig en bøde eller frihedsstraf. Krav om tillægsskat skal kunne rejses, selvom selve strafansvaret måtte være forældet. Kravet er blot betinget af, at der har foreligget *strafbar skatteunddragelse*.

Efter den foreslåede formulering vil det være uden betydning, om der forud for dødsfaldet er truffet endelig afgørelse med hensyn til selve efterbetalingskravet, således at den situation, der ovenfor er illustreret med eksempler fra praksis, ikke vil kunne opstå.

Regeringen har ikke ment at kunne anbefale afskaffelsen af et i selve loven fikseret tillæg (100 pct.), idet man har lagt vægt på de administrative vanskeligheder, som skattemyndighederne vil stå overfor, såfremt man i hver enkelt sag skal til at forhandle sig frem til størrelsen af en „tillægsskat“. Man har endvidere lagt vægt på det ønskelige i, at specielt skattesager overfor dødsboer kan underkastes en hurtig og summarisk administrativ behandling, således at antallet af retssager mod dødsboer om tillægsskat bliver få.

Det i den gældende § 43 fastsatte dødsbotillæg er derfor bibeholdt, men man foreslår samtidig (stk. 6), at ligningsrådet bliver bemyndiget til at indrømme hel eller delvis fritagelse for tillægsskat. Denne hjemmel for ligningsrådet mindsker formentlig i væsentlig grad betænkelighederne ved et fast tillæg.

Ved at anvende betegnelsen „tillægsskat“ om det foreslåede tillæg har man ønsket at fremhæve, at der ikke er tale om en bøde eller et bødesurrogat overfor dødsboet, men om en skattelignende økonomisk sanktion, der er foreslået af præventive grunde og til imødegåelse af en uberettiget økonomisk gevinst for afdødes arvinger, samt til kompensation for det rentetab, der er påført de offentlige kasser som følge af en gennemført strafbar skatteundragelse.

Det bemærkes, at det nævnte tillæg i et kon-

kursbo vil henføre under de i konkurslovens § 35 a, nr. 2, nævnte krav.

Efter den gældende lovs § 17, stk. 2, 1. pkt., kan bøder i henhold til § 13 kræves betalt i den bøde-fældtes dødsbo. Denne bestemmelse er en fravigelse af almindelige strafferetlige regler, jfr. borgerlig straffelovs § 97 b. Straffelovrådet har da også udtrykt betænkelighed ved bestemmelsen.

Man foreslår derfor i stk. 3, at der gennemføres en nyordning gående ud på, at i de situationer, hvor en straf for overtrædelse af de i stk. 2 nævnte lovbestemmelser ikke er fuldbyrdet ved den pågældendes død, fastsættes der en „tillægsskat“ efter reglerne i stk. 2. Udtrykket „straf“ omfatter såvel administrativt ikendt bøde som bøde vedtaget i retten og *idømt frihedsstraf eller bøde*. I forhold til bestemmelsen i § 17, stk. 2, 1. pkt., er der ikke alene sket en ændring af den sanktion, der kan fuldbyrdes i dødsboet, men bestemmelsen er udvidet til også at omfatte frihedsstraf.

Som følge af bestemmelsen bliver kontrollovens § 17, stk. 2, 1. pkt., overflødig.

Er straffen delvis fuldbyrdet ved skatteyderens død, nedsættes tillægsskatten forholdsmæssigt. I tilfælde af bødestraf, må tillægsskatten sammenlagt med det betalte bødebøbeløb hverken overstige den undtagne skat eller den fastsatte bøde.

I forslaget til stk. 5 indeholdes en processuel regel om fremgangsmåden, hvis der ikke opnås forligsmæssig afgørelse vedrørende spørgsmålet om tillægsskat. Som noget nyt foreslås det at give skattemyndighederne mulighed for at fastsætte en frist for antagelse af et forslag om en forligsmæssig ordning, som må være betinget af, at dødsboet eller arvingerne anerkender såvel berettigelsen af selve kravet om tillægsskat som kravets størrelse.

Stk. 6 er omtalt ovenfor.

Stk. 7 omhandler inddrivelsen af og hæftelsen for efterbetaling efter stk. 1 og tillægsskat efter stk. 2-3.

Stk. 8 og 9 svarer til stk. 2 og 3 i den gældende § 43, idet der dog 2 steder i stk. 8 er indsat „tillægsskat“.

Lovforslaget sammenholdt med den gældende lov.

(Ændringer kursiveret).

Gældende lov.

(Lovbekendtgørelse nr. 439 af 21. september 1971).

§ 5. Oplyses det senere — herunder også ved behandlingen af skatteyderens dødsbo, jfr. § 43 i lov nr. 149 af 10. april 1922 — i tilfælde, hvor gyldig selvangivelse af indkomsten eller formuen ikke foreligger, og hvor ansættelsen er foretaget skønsmæssigt i overensstemmelse med de i §§ 1 og 2 samt § 3, stk. 2, fastsatte regler, at den pågældende skatteydere virkelige indkomst eller formue har oversteget den ansatte indkomst eller formue, skal den for lidt erlagte indkomst- eller formueskat, for så vidt strafansvar i medfør af § 13 ikke måtte være forskyldt, efterbetales med det dobbelte beløb.

Stk. 2. Ligningsrådet kan, når særlige grunde taler derfor, meddele hel eller delvis fritagelse for skatteforhøjelse efter stk. 1.

§ 7. Til brug ved skatteligningen skal der hvert år uden opfordring afgives følgende oplysninger over for de skatteliggende myndigheder:

a. Enhver, der i det foregående år i sin virksomhed har foretaget udbetaling (hvormed her og i det følgende sidestilles godskrivning) af lønning, gratiale, provision o. lign., er pligtig at give oplysning om størrelsen af de udbetalte beløb samt om modtagerens navn og bopæl samt eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til hans identifikation. Pligten omfatter også beløb, der ydes som godtgørelse for afholdte udgifter, f. eks. godtgørelse for rejser og repræsentation, medmindre beløbet falder ind under bestemmelsen i § 5 d i lov nr. 149 af 10. april 1922. Oplysningen skal omfatte alle udbetalinger til den enkelte modtager; er summen af udbetalingerne under 100 kr. årlig, skal oplysning ikke afgives.

Er arbejdsgiveren i tilfælde, hvor lønnen m.v. udbetales gennem mellem-

Lovforslaget.

§ 5 ophæves.

§ 7. Til brug ved skatteligningen skal der hvert år uden opfordring afgives følgende oplysninger over for de skatteliggende myndigheder:

a. *Enhver, der i det foregående år i sin virksomhed har udbetalt eller godskrevet lønning, gratiale, provision o. lign., skal oplyse størrelsen af de indtjente beløb, modtagerens navn og bopæl samt give eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren. Pligten omfatter også beløb, der ydes som godtgørelse for afholdte udgifter, f. eks. godtgørelse for rejser og repræsentation, medmindre beløbet falder ind under § 5 d i lov om indkomst- og formueskat til staten. Oplysningen skal omfatte det samlede beløb, der er indtjent af den enkelte modtager. Er det samlede beløb under 100 kr. årlig, skal oplysning ikke gives. Udbetales lønnen m.v. gennem mellemmand, påhviler pligten dog denne, hvis arbejdsgiveren er ude af stand til at give oplysning om modtagerens indtjening. Arbejdsgiveren, eventuelt mellemmanden, skal ved antagelsen af medhjælp af-*

Gældende lov.

mand, ude af stand til at meddele oplysning om stedfundne udbetalinger, påhviler pligten mellemmanden.

Arbejdsgiveren, eventuelt mellemmanden, er pligtig ved antagelsen af medhjælp at afkræve denne oplysning om navn og nøjagtig adresse samt at foretage notater om udbetalt løn m.v.; for oversiddelsen af denne pligt kan der af finansministeren ikendes arbejdsgiveren henholdsvis mellemmanden en bøde af indtil 1.000 kr.

- b. Enhver, der har foretaget udbetaling af forfatter- eller komponisthonorarer, honorarer til udøvende kunstnere, honorarer for foredrag o. lign., er pligtig at give oplysning om honorarernes størrelse samt om modtagerens navn og bopæl. Samme oplysningspligt påhviler den, der har foretaget udbetaling af afgift for udnyttelse af patentrettigheder, mønster, varemærke o. lign., hvad enten afgiften erlægges som en løbende ydelse eller som en sum én gang for alle. Oplysningen skal omfatte alle udbetalinger til den enkelte modtager; er summen af udbetalingerne under 100 kr. årlig, skal oplysning ikke afgives. Reglerne ovenfor under a), 2. og 3. stk., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Finansministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser vedrørende afgivelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger.

§ 10. Offentlige kasser, kredit- og hypotekforeninger, aktieselskaber, banker, sparekasser, vekselmæglere, vekselerere og andre, som indløser rente- og udbyttekuponer, skal være forpligtet til som betingelse for indløsningen og under iagttagelse af de legitimationsbestemmelser, som måtte blive fastsat af finansministeren, for den, der begærer indløsningen, og i en af ministeren foreskrevet form, at kræve opgivet navn og nøjagtig adresse for de pågældende

Lovforslaget.

kræve denne oplysning om navn og nøjagtig adresse.

- b. Enhver, der har foretaget udbetaling af forfatter- eller komponisthonorarer, honorarer til udøvende kunstnere, honorarer for foredrag o. lign., er pligtig at give oplysning om honorarernes størrelse samt om modtagernes navn og bopæl. Samme oplysningspligt påhviler den, der har foretaget udbetaling af afgift for udnyttelse af patentrettigheder, mønster, varemærke o. lign., hvad enten afgiften erlægges som en løbende ydelse eller som en sum én gang for alle. *Oplysningen skal omfatte den samlede indtjening hos den enkelte modtager. Er beløbet under 100 kr. årlig, skal oplysning ikke gives. Reglerne i litra a), 5. og 6. pkt. finder tilsvarende anvendelse.*

Stk. 2. Når de oplysninger, der skal gives efter stk. 1 vedrører A-indkomst, skal der også gives oplysning om størrelsen af den indeholdte A-skat.

Stk. 3. Finansministeren kan give nærmere regler om afgivelsen af oplysninger efter stk. 1 og 2. For ydelser, der udbetales efter indtjningsperiodens udløb, kan finansministeren give særlige regler om, i hvilket år oplysningerne skal gives.

§ 10. Offentlige kasser, kredit- og hypotekforeninger, aktieselskaber, banker, sparekasser, vekselmæglere, vekselerere og andre, som indløser rente- og udbyttekuponer, skal være forpligtet til som betingelse for indløsningen og under iagttagelse af de legitimationsbestemmelser, som måtte blive fastsat af finansministeren, for den, der begærer indløsningen, og i en af ministeren foreskrevet form, at kræve opgivet navn og nøjagtig adresse for de pågældende

Gældende lov.

kuponejere tilligemed oplysning om kuponbeløbets størrelse og for aktiers vedkommende desuden om selskabets navn, samt til efter finansministerens nærmere bestemmelse at indsende dette oplysningsmateriale til de skattelignende myndigheder.

Stk. 2. Ved grov forsømmelighed med hensyn til de i nærværende paragraf ommeldte pligter straffes den eller de for forholdet ansvarlige, for så vidt forholdet ikke omfattes af § 15, med bøde.

§ 11. Med hensyn til de konti hos banker og sparekasser samt andre, der modtager penge som indskud, hvorom der efter finansministerens nærmere bestemmelse med hjemmel i § 8 C, stk. 2, kan begæres oplysning, kan finansministeren bestemme, at der i 6 måneder fra et fastsat tidspunkt ikke må foretages disposition over konti, om hvis indehaveres navn og adresse indskudsmottageren ikke har sikker kundskab, forinden der er foretaget anmeldelse om ejerforholdet under afgivelse af en af finansministeren nærmere fastsat legitimation for den, som første gang efter kontoens spærring vil disponere over denne. Sådanne konti, som de skattelignende myndigheder ikke har kunnet henføre til de virkelige ejere, kan efter finansministerens nærmere bestemmelse yderligere spærres i et af ham fastsat åremål. De konti, der efter udløbet af dette åremål endnu ikke er anmeldt og legitimeret, skal herefter indberettes til skattedepartementet. Disse konti vil da efter forudgående offentlig varsling med 6 måneders frist, og såfremt ingen berettiget indsigelse fremkommer, være at inddrage til fordel for statskassen. Finansministeren kan dog under særlige omstændigheder dispensere fra sådan inddragelse eller tillade godtgørelse af allerede inddragne beløb.

Stk. 2. Ved grov forsømmelighed med hensyn til de i nærværende paragraf ommeldte pligter straffes den eller de for forholdet ansvarlige, for så vidt forholdet ikke omfattes af § 15, med bøde.

§ 13. Den, der i svigagtig hensigt afgiver urigtige, ufuldstændige eller på anden måde vildledende oplysninger til brug ved afgørelsen af, om skattepligt påhviler ham

Lovforslaget.

kuponejere tilligemed oplysning om kuponbeløbets størrelse og for aktiers vedkommende desuden om selskabets navn, samt til efter finansministerens nærmere bestemmelse at indsende dette oplysningsmateriale til de skattelignende myndigheder.

Stk. 2 ophæves.

§ 11. Med hensyn til de konti hos banker og sparekasser samt andre, der modtager penge som indskud, hvorom der efter finansministerens nærmere bestemmelse med hjemmel i § 8 C, stk. 2, kan begæres oplysning, kan finansministeren bestemme, at der i 6 måneder fra et fastsat tidspunkt ikke må foretages disposition over konti, om hvis indehaveres navn og adresse indskudsmottageren ikke har sikker kundskab, forinden der er foretaget anmeldelse om ejerforholdet under afgivelse af en af finansministeren nærmere fastsat legitimation for den, som første gang efter kontoens spærring vil disponere over denne. Sådanne konti, som de skattelignende myndigheder ikke har kunnet henføre til de virkelige ejere, kan efter finansministerens nærmere bestemmelse yderligere spærres i et af ham fastsat åremål. De konti, der efter udløbet af dette åremål endnu ikke er anmeldt og legitimeret, skal herefter indberettes til skattedepartementet. Disse konti vil da efter forudgående offentlig varsling med 6 måneders frist, og såfremt ingen berettiget indsigelse fremkommer, være at inddrage til fordel for statskassen. Finansministeren kan dog under særlige omstændigheder dispensere fra sådan inddragelse eller tillade godtgørelse af allerede inddragne beløb.

Stk. 2 ophæves.

§ 13. Den, der med forsæt til at unddrage det offentlige skat, afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved afgørelse af, om en person er undergivet skattepligt, eller til

Gældende lov.

selv eller en af ham repræsenteret person, eller til brug ved skatteansættelsen eller skatteberegningen med hensyn til hans egen eller en af ham repræsenteret persons indkomst og formue, straffes, hvad enten det offentlige har lidt tab derved eller ej, med bøde indtil 5 gange det beløb, der ved det svigagtige forhold er eller, såfremt oplysningerne var blevet taget til følge, ville være unddraget det offentlige, eller i særlig grove tilfælde med hæfte eller fængsel i indtil 2 år.

Stk. 2. Foreligger der ved et forhold som det foran ommeldte alene grov uagtsomhed, er straffen bøde indtil 3 gange det beløb, der ved forholdet er eller, såfremt oplysningerne var blevet taget til følge, ville være unddraget det offentlige.

Stk. 3. Såfremt der ved forholdet efter ligningsrådets skøn ikke kan antages at være forskyldt højere straf end bøde, ikendes denne af finansministeren, medmindre enten denne eller den skyldige selv ønsker sagen afgjort ved rettergang. Den del af bøden, som vedrører kommunal eller amtskommunal indkomstskat eller de kirkelige afgifter, ansættes i samme forhold til de pågældende skatte- og afgiftsbeløb som den statskatten vedrørende bøde til statsskattebeløbet. Kommunalbestyrelsen i den kommune, der er skattekommune for det kalenderår, som det pågældende kommunale indkomstskattebeløb vedrører, kan dog helt eller delvis eftergive det af finansministeren ansatte bødebeløb vedrørende den kommunale og amtskommunale indkomstskat samt de kirkelige afgifter, såfremt to tredjedele af kommunalbestyrelsens medlemmer — i København den samlede magistrat — i det enkelte tilfælde stemmer derfor. Vedrører forholdet alene kommunal og amtskommunal indkomstskat, varetages ligningsrådets og finansministerens foran nævnte funktioner af kommunalbestyrelsen i vedkommende skattekommune (i København magistraten).

Stk. 4. Hvor frihedsstraf idømmes for et forhold af den i stk. 1 omhandlede art, skal den skyldige tillige som tillægsstraf idømmes en bøde af indtil 5 gange det beløb, der ved forholdet er eller, såfremt oplysningerne var blevet taget til følge, ville være unddraget det offentlige.

Løvforslaget.

brug ved afgørelse af skatteansættelse eller skatteberegning, straffes for skattesvig med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Begås handlingen af grov uagtsomhed er straffen bøde eller under skærpende omstændigheder hæfte.

Gældende lov.

§ 14. Den, der erhvervsmæssigt bistår en skattepligtig med affattelsen af dennes selvangivelse til brug ved ansættelsen til indkomst- eller formueskat eller ved opstillingen af regnskab til brug for de skatte- lignende myndigheder, og som ved denne sin virksomhed forsætligt unddrager eller søger at unddrage det offentlige skyldig skat, straffes med hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 2 år. Er der ved den ommeldte virksomhed alene udvist grov uagtsomhed, er straffen bøde eller under skærpende omstændig- heder hæfte.

Stk. 2. Den, der i øvrigt forsætligt med- virker til et forhold af den i § 13, stk. 1, om- meldte art, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

§ 15. Den, der til brug ved kontrollen med skatteligningen forsætligt afgiver urig- tige oplysninger, eller som forsætligt med- virker hertil, straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder, således navnlig såfremt gerningen er begået for vindings skyld, med fængsel i indtil 2 år.

§ 15 A. Med bøde eller hæfte straffes den, der undlader at føre regnskab som påbudt ved bestemmelse af finansministeren i hen- hold til § 3, stk. 1, eller som gør sig skyldig i grove uordener med hensyn til førelsen af sådant regnskab eller ved den i § 3, stk. 3,*) foreskrevne opbevaring af dette regnskab med tilhørende bilag.

§ 15 B. Strafansvaret for overtrædelse af §§ 13-15 forældes ikke.

§ 16. Politiet yder skattemyndighederne bistand efter regler, der fastsættes efter for- handling mellem finansministeren og justits- ministeren.

Lovforslaget.

§ 14. Med samme straf som anført i § 13 straffes den, der forsætligt eller af grov uagt- somhed afgiver urigtige eller vildledende op- lysninger til brug ved kontrollen med skatte- ligningen.

Stk. 2. Den, der uden at forholdet omfattes af stk. 1, forsætligt eller af grov uagtsomhed undlader rettidigt at opfylde en pligt, der på- hviler ham i medfør af § 6, stk. 1, § 7, § 8 A-F, § 10 eller § 11, straffes med bøde.

§ 15. Den, der, uden at forholdet omfattes af § 16, med forsæt til at undgå skatteansæt- telse, undlader at indgive selvangivelse, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

§ 16. Den, hvis indkomst eller formue ved den endelige ansættelse er ansat skønsmæssig efter § 1, stk. 2, § 2, stk. 2, eller § 3, stk. 3, til et for lavt beløb, og som, efter at ansættelsen har været bekendtgjort efter reglerne i § 30, stk. 2, i lov om indkomst- og formueskat til staten, har undladt inden 4 uger fra bekendt- gørelsen at underrette ligningsmyndighederne herom, straffes med bøde.

Stk. 2. Er det i stk. 1 nævnte forhold begået med forsæt til at unddrage det offentlige skat, kan straffen stige til hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Gældende lov.

§ 17. Bøder, der beregnes efter reglerne i § 13, tilfalder de respektive til skatten berettigede kasser. I øvrigt tilfalder bøder i henhold til nærværende lov statskassen.

Stk. 2. Bøder i henhold til § 13 kan kræves betalt i den bødefældtes dødsbo. Har den bødefældte handlet for et selskab eller en forening, kan bøden, hvis den ikke betales af den bødefældte, forlanges betalt og eventuelt inddrives ved udpantning hos selskabet eller foreningen.

§ 18. (Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser er udeladt her).

§ 19. De til lovens gennemførelse i øvrigt fornødne nærmere regler gives af finansministeren.

§ 20. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget.

§ 17. *Med bøde eller hæfte straffes den, der undlader at føre regnskab, som det efter bestemmelse af finansministeren i medfør af § 3, stk. 1, påhviler ham at føre, eller som gør sig skyldig i grove uordener med hensyn til førelsen af sådant regnskab eller ved den i § 3, stk. 4, foreskrevne opbevaring af dette regnskab med tilhørende bilag.*

§ 18. *Har nogen på en virksomheds vegne til brug ved afgørelse af, om virksomheden er undergivet skattepligt, eller til brug ved afgørelse af skatteansættelse eller skatteberegning for virksomheden overtrådt § 13, kan der pålægges virksomhedens ejer bødeansvar, selv om overtrædelsen ikke kan tilregnes ham som forsætlig eller uagtsom. Er virksomheden et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan der under tilsvarende betingelser pålægges selskabet som sådant bødeansvar. Der fastsættes ikke forvandlingsstraf.*

§ 19. *Sager angående overtrædelse af §§ 13-17 behandles som politisager. De retsmidler, som er nævnt i kapitel 68, 69, 71 og 72 i lov om rettens pleje, anvendes i samme omfang som i sager, som det efter de almindelige regler i lov om rettens pleje tilkommer statsadvokaten at forfølge.*

§ 20. *Skønner ligningsrådet, at en overtrædelse ikke vil medføre højere straf end bøde, kan finansministeren eller den, han bemyndiger dertil, tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt han erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.*

Stk. 2. *Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen i retspleje-loven om indholdet af anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.*

Stk. 3. *Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelse inddrevet eller afsønet, bortfalder videre forfølgning.*

Gældende lov.

Lovbekendtgørelse nr. 396 af 28. juli 1969
om indkomstbeskatning af aktieselskaber
m.v.

— — — —
— — — —

§ 32. Er der til brug ved skatteansættelsen eller skatteberegningen for et selskab eller en forening m.v. afgivet urigtige, ufuldstændige eller på anden måde vildledende oplysninger under sådanne omstændigheder, at forholdet er strafbart efter lovgivningen om straf for skattesvig m.v., kan der pålægges selskabet eller foreningen bødeansvar. Bødens størrelse fastsættes af finansministeren, medmindre denne eller vedkommende selskab eller forening m.v. ønsker sagen afgjort ved rettergang.

Stk. 2. Af de efter bestemmelsen i stk. 1 ikendte bøder tilfalder 3/20 den eller de kommuner, som i henhold til § 23 er berettigede til andel i indkomstskatten for det pågældende skatteår.

Lovforslaget.

§ 21. Har en person overtrådt §§ 13, 15 eller 16 eller borgerlig straffelovs § 00, og er strafansvaret forældet efter reglerne i sidstnævnte lovs §§ 93 og 94, påhviler det ham at betale en tillægsskat svarende til skatten af den udeholdte indtægt eller formue, medmindre overtrædelsen alene består i medvirken til en andens skatteunddragelse. § 43, stk. 5, 6 og 7 i lov om indkomst- og formueskat til staten finder tilsvarende anvendelse.

§ 22. Politiet yder skattemyndighederne bistand efter regler, der fastsættes efter forhandling mellem finansministeren og justitsministeren.

§ 23. Af bøder efter §§ 13, 15 og 16 tilfalder der vedkommende kommune og amtskommune andele fastsat efter forholdet imellem de skattebeløb, som det strafbare forhold vedrører.

Stk. 2. Finansministeren fastsætter nærmere regler for opkrævningen og inddrivelsen af disse bøder.

§ 32 ophæves.

Gældende lov.

Statsskattelov, lov nr. 149 af 10. april 1922.

§ 43. Befindes det ved behandlingen af et dødsbo, at afdøde har betalt for lidt i skat, påhviler det boet eller arvingerne — disse sidstnævnte under solidarisk ansvar — at indbetale den for lidt erlagte skat, arvingerne dog kun, for så vidt de har modtaget arv eller arveforskud. Skyldes den for lave ansættelse afdødes urigtige selvangivelse, bliver skatten at efterbetale med dens dobbelte beløb, og det samme gælder med hensyn til formueskatten i tilfælde, hvor behørig selvangivelse af formuen ikke har fundet sted, jfr. herved § 40, 2det stykke, nr. 5. Størrelsen af det beløb, der skal tilsvares, bliver, for så vidt sagen ikke med finansministerens samtykke afgøres i mindelighed, at fastsætte ved domstolene og kan om fornødent inddrives ved udpantning hos de vedkommende arvinger. Fornævnte forpligtelse påvirkes ikke af et i boet udstedt proklama.

Stk. 2. Skifteretten, eksekutor eller de privat skiftende arvinger skal efter skattemyndighedens anmodning give alle oplysninger af betydning for undersøgelsen af, om afdøde har været for lavt skatteansat. Hos privat skiftende arvinger kan oplysningerne fremtvinges ved pålæg af daglige bøder, der fastsættes af finansministeren eller den, han bemyndiger dertil. Skønner skattemyndigheden, at krav om efterbetaling kan fremsættes, skal der gives boet underretning herom, inden udløbet af den frist, som er fastsat i kildeskattelovens § 14, stk. 6, 1. og 2. pkt. Hvis skattemyndigheden inden dette tidspunkt har søgt sagen nærmere belyst hos skifteretten, eksekutor eller de privat skiftende arvinger, skal boet dog blot inden 2 måneder efter modtagelsen af de ønskede oplysninger underrettes om, at der vil blive rejst krav om efterbetaling. Forinden udløbet af de fornævnte frister må boets behandling ikke afsluttes, medmindre der for statskassens vedkommende foreligger erklæring om, at sådant krav ikke vil blive fremsat. Skulle rettidig anmeldelse ikke ske, bortfalder arvingernes solidariske ansvar.

Stk. 3. Skifteretten skal endvidere gøre skattemyndigheden bekendt med indholdet

Lovforslaget.

§ 43. *Har en person, der er afgået ved døden, betalt for lidt i skat, påhviler det hans dødsbo eller arvinger at betale det skyldige beløb.*

Stk. 2. *Har afdøde overtrådt borgerlig straffelovs § 00 eller §§ 13, 15 eller 16 i skattekontrolloven, uden at der forinden dødsfaldet er fastsat nogen straf for forholdet, påhviler der tillige dødsboet eller arvingerne en tillægsskat svarende til skatten af den udeholdte indtægt eller formue.*

Stk. 3. *Er en straf for et af de forhold, der er nævnt i stk. 2, ikke fuldbyrdet ved den på-*

Gældende lov.

af opgørelserne efter arvelovens § 13, hvis bobeholdningen udgør mindst 50.000 kr.

Lovforslaget.

gældendes død, fastsættes der i stedet for straffen en tillægsskat efter reglerne i stk. 2. Er der alene tale om bødestraf, kan tillægsskatten dog ikke overstige det fastsatte bødeløb.

Stk. 4. Er en straf for et af de forhold, der er nævnt i stk. 2, delvis fuldbyrdet ved den pågældendes død, nedsættes tillægsskatten forholdsmæssigt. Er der alene tale om bødestraf, må tillægsskatten sammenlagt med det af afdøde betalte bødeløb ikke overstige hverken skatten af den udeholdte indtægt og formue eller den fastsatte bøde.

Stk. 5. Såfremt dødsboet eller arvingerne ikke anerkender et krav om tillægsskat, afgøres spørgsmålet under en sag i strafferetsplejens former. Skattemyndighederne kan fastsætte en frist for antagelse af forligstilbud.

Stk. 6. Ligningsrådet kan, når særlige grunde taler derfor, helt eller delvis fritage for tillægsskat.

Stk. 7. Efterbetaling og tillægsskat efter stk. 1-3 kan inddrives ved udpantning og omfattes ikke af et i dødsboet udstedt proklama. Arvingerne hæfter solidarisk i det omfang, hvori de har modtaget arv eller arveforskud, den efterlevende ægtefælle tillige i det omfang, hvori han har modtaget bostod. Hans bodel eller særeje hæfter ikke.

Stk. 8. Skifteretten, eksekutor eller de privat skiftende arvinger skal efter skattemyndighedens anmodning give alle oplysninger af betydning for undersøgelsen af, om afdøde har været for lavt skatteansat. Hos privat skiftende arvinger kan oplysningerne fremtvinges ved pålæg af daglige bøder, der fastsættes af finansministeren eller den, han bemyndiger dertil. Skønner skattemyndigheden, at krav om efterbetaling eller tillægsskat kan fremsættes, skal der gives boet underretning herom, inden udløbet af den frist, som er fastsat i kilde-skattelovens § 14, stk. 6, 1. og 2. pkt. Hvis skattemyndigheden inden dette tidspunkt har søgt sagen oplyst hos skifteretten, eksekutor eller de privat skiftende arvinger, skal boet dog blot inden 2 måneder efter modtagelsen af de ønskede oplysninger underrettes om, at der vil blive rejst krav om efterbetaling eller tillægsskat. Forinden udløbet af de fornævnte frister må boets behandling ikke afsluttes, medmindre der for statskassens vedkommende foreligger erklæring om, at sådanne krav ikke vil blive fremsat. Foretager skattemyndigheden ikke

*Gældende lov.**Lovforslaget.*

rettidig anmeldelse, bortfalder arvingernes solidariske ansvar.

Stk. 9. Skifteretten skal endvidere gøre skattemyndigheden bekendt med indholdet af opgørelserne efter arvelovens § 13, hvis beholdningen udgør mindst 50.000 kr.